

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobce: **Právo ve veřejném zájmu, z.s.**, IČO: 03853462, se sídlem Chalupkova 1367, Praha 4, zastoupeného Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou v Praze 4, Chalupkova 1367, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem v Praze 1, Na Františku 1039/32, , v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.7.2015 č.j. MPO 30807/15/32100/32000,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 30.7.2015, č.j. MPO 30807/15/32100/32000, a rozhodnutí Státní energetické inspekce ze dne 19.6.2015, č.j. 634/15/90.220/Sr, se **z r u š u j í**.
- II.** Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát, je povinna sdělit žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku jména a příjmení osob, které byly v informaci ze dne 19.6.2015, zn. 633/15, označeny jako ředitelé odborů 1. až 16.
- III.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Petry Bielinové, advokátky.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce (dále

jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19.6.2015 č.j. 634/15/90.220/Sr, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace o platu, odměnách a funkčním zařazení ústředního ředitele, jeho zástupce a ředitelů odborů, a to v části, v níž bylo požadováno poskytnutí jmen, příjmení a konkrétních funkcí vedoucích zaměstnanců správního orgánu I. stupně (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

Žalobce v podané žalobě namítl, že jeho právo na poskytnutí všech požadovaných informací je nesporné. S názorem žalovaného, že poskytnutí informace o jménu, příjmení a funkčním zařazení vedoucích zaměstnanců správního orgánu I. stupně je v rozporu s ustanovením § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále též jen „ZInf“), neboť tyto údaje jsou chráněny zvláštním zákonem, se žalobce neztotožnil. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozhodnutí ze dne 22.10.2014 sp. zn. 8 As 55/2012, kterým se žalovaný svévolně odmítl řídit. Jelikož se v případě vedoucích odborů správního orgánu I. stupně jedná o zaměstnance placené z veřejných prostředků, pak se informace podle § 8b ZInf zásadně poskytují. Vzhledem k tomu, že pozici ústředního ředitele správního orgánu I. stupně a jeho zástupce zastává vždy pouze jedna osoba, jméno a příjmení lze zjistit přímo na internetových stránkách správního orgánu I. stupně. Žalobce se tak s ohledem na výše uvedené podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí (resp. také rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a současně uložení povinnosti správnímu orgánu I. stupně, aby žalobci poskytl informaci o jménu a příjmení osob, které v roce 2014 zastávaly pozici jednotlivých ředitelů odborů správního orgánu I. stupně. Nakonec navrhl, aby byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, spočívajících jak v soudním poplatku, tak v zastoupení v řízení advokátkou.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že judikatura stran zveřejňování platů je mu známa. Nicméně co se týče aplikace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012 dospěl k závěru, že tento nelze bez dalšího aplikovat na žádosti o tzv. plošné zveřejňování platů státních zaměstnanců. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, když tento žalobcem požadovanou informaci částečně odmítl poskytnout. Ostatně proto také odvolání žalobce napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Částečné odmítnutí žádosti žalovaný zdůvodnil provedeným testem proporcionality, jehož výsledkem byl závěr, že veřejný zájem na poskytnutí informací o platech a odměnách vedoucích zaměstnanců správního orgánu I. stupně ve spojení s jejich jménem a příjmením a konkrétní funkcí nepřevažuje nad konkurenčním základním právem těchto osob na ochranu soukromí a osobních údajů. Test proporcionality byl v daném případě proveden, i přes závěry Nejvyššího správního soudu (srov. 8 As 55/2012), protože podle názoru žalovaného tyto závěry nelze v projednávaném případě aplikovat pro rozdílné skutkové okolnosti. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl své pochybnosti o eurokonformitě výkladu vnitrostátního práva skrze uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu s odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 20.5.2003 „Österreichischer Rundfunk“. Žalovaný také poukázal na důvodovou zprávu k zákonu, která stanovuje, že „ten kdo z vlastní vůle žádá o přidělení veřejných prostředků a požaduje tak určitou výhodu, musí zároveň strpět, že to bude veřejně známo“. Z té pak dovodil, že zaměstnanec správního orgánu I. stupně o přidělení veřejných prostředků nijak nežádá, tyto jsou mu vypláceny na základě pracovní smlouvy. Zaměstnanec tak nepožívá jednostrannou výhodu plynoucí z veřejných prostředků. Žalovaný pak má za to, že ustanovení § 8b ZInf nesplňuje podmínku předvídatelnosti právní povinnosti podle vnitrostátního práva a nemůže být tedy zákonným podkladem pro tak zásadní zásah do soukromí daných osob. Žalovaný i nadále souhlasil

s argumentací správního orgánu I. stupně a navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta v plném rozsahu.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 6.6.2015 podal u správního orgánu I. stupně žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou se domáhal sdělení informace o platech a odměnách jeho nejvýše postavených úředníků. Požadoval sdělení jejich jmen, příjmení, pracovního zařazení, skutečně vyplacenou mzdu za rok 2014 vč. počtu měsíců, za které byla vyplacena, skutečně vyplacené odměny za rok 2014. Správní orgán I. stupně žádosti částečně vyhověl a částečně ji rozhodnutím ze dne 19.6.2015 č.j. 634/15/90.220/Sr odmítl, a to v té části ohledně sdělení konkrétních jmen příslušných zaměstnanců a jejich pracovního zařazení. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí žalobce dále rozvedl ve svém vyjádření k žalobě.

Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále též jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud věc projednal a rozhodl podle § 51 s.ř.s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, dospěl pak k závěru, že žaloba byla podána důvodně, přičemž věc posoudil následovně.

V daném případě došlo ke střetu dvou základních lidských práv. Jednak práva na informace garantovaného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod a jednak práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Co se týče práva na informace, toto je dále prováděno již citovaným zákonem o svobodném přístupu k informacím. Podle § 2 odst. 1 ZInf jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím

- povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky,
- základní osobní údaje podle poskytně pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Podle § 8b odst. 2 zákona se ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Podle § 8a zákona se informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu (tj. zákon na ochranu osobních údajů).

Problematikou kolize práva na informace a práva na ochranu osobních údajů ve věci poskytování informací o výši platu a dalších osobních údajů zaměstnance, který je placený z veřejných zdrojů se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, a to právě již zmíněným rozsudkem ze dne 22.10.2014 sp.zn. 8 As 55/2012, podle něj se *„Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, zásadně poskytují.“* S tímto závěrem Nejvyššího správního soudu korespondují také se zákonem provádějícím „konkurenční“ právo na ochranu osobních údajů, konkr. s ustanovením § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, v platném znění. Podle něj lze zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu, což ovšem neplatí, pokud se poskytují osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné zprávy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

V daném případě pak soud posuzoval, zda žalovaný, resp. správní orgán I. stupně byl v tomto konkrétním případě oprávněn poskytnutí požadovaných informací v částečném rozsahu odmítnout, tj. zda postupoval zákonně.

Předně soud dospěl k závěru, že ředitelé odborů správního orgánu I. stupně jsou příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 ZInf, neboť za výkon jejich zaměstnání je jim poskytován plat, který je vyplácen z veřejných rozpočtů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci 5 As 57/2010). Tyto osoby rovněž nelze podřadit pod výjimku vyplývající z § 8b odst. 2 zákona. Provedení testu proporcionality je pak v tomto případě vyloučeno s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010 č.j. 5 As 64/2008, podle kterého byl tento test proveden již zákonodárcem, kdy tento dal jednoznačně přednost právu na informace před právem na ochranu soukromí. Soud se neztotožňuje s výkladem žalovaného, že v daném konkrétním případě bylo na místě test proporcionality provést, neboť vůle zákonodávce postavit zájem na poskytnutí těchto informací o zaměstnancích veřejné správy převažuje nad zájmem těchto osob. Zákon totiž zcela jasně uvádí, že mezi informacemi, které se podle § 8b odst. 3 poskytují, spadá mj. také jméno, příjmení, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Soud neshledal v dané věci důvod nepostupovat v souladu se shora zmíněnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, poměrně rozšiřující výklad důvodové zprávy k zákonu o svobodném přístupu k informacím provedený žalovaným a v souvislosti s tím i relativizace zmiňované judikatury dle názoru soudu neobstojí.

Povinnost uvedené informace o příslušných zaměstnancích správního orgánu I. stupně nelze však dovozovat automaticky. Právě s ohledem na zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu 8 As 55/2012 je neposkytnutí této informace podle tohoto rozhodnutí přípustné, avšak pouze výjimečně – pokud se daná osoba *„na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a nevýznamným způsobem a zároveň nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“* Dále by bylo možné odepřít poskytnutí informace pouze z principu zneužití práva, tj. pokud by vyšlo najevo, že informace má být poskytována za účelem danou osobu, které se informace týká, poškodit. Žalovaný však v daném případě takovéto okolnosti netvrdil, nepodávají se ani z obsahu správního spisu. Z tohoto důvodu se soud takovými případnými okolnostmi konkrétně nezabýval.

S ohledem na výše uvedenou argumentaci soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně neměl důvod žalobci požadované informace neposkytnout a jeho žádost částečně odmítnout. Ve smyslu § 16 odst. 4 zákona tedy soud napadené rozhodnutí stejně jako

rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a současně správnímu orgánu I. stupně nařídil poskytnout informaci o jménech, příjmeních a služebním zařazení ředitelů jeho jednotlivých odborů v roce 2014. Lhůtu k poskytnutí informace v délce 15 dnů soud stanovil stejnou, jako ukládá zákon (viz § 14 odst. 5 písm. d), neboť neshledal žádných důvodů pro stanovení lhůty delší.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s má úspěšný žalobce proti neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Žalobci byla přiznána toliko náhrada nákladů řízení představující zaplacený soudní poplatek. Žalobce sice v řízení uplatnil i náklady spočívající v zastoupení advokátem, ovšem soud nemohl při hodnocení účelnosti těchto nákladů odhlédnout od faktu, že zástupkyně žalobce byla v době konání veškerých úkonů řízení předsedkyní spolku. V případě, že by si plnou moc v této věci neudělila, zastupovala by žalobce v tomto řízení z pozice jeho statutárního orgánu. Udělení plné moci zástupkyni žalobce tak soud shledal postupem nepotřebným směřujícím ke generování nákladů řízení. Soud proto shledal náklady zastoupení žalobce advokátem za neúčelně vynaložené, jejich náhrada mu z tohoto důvodu nenáleží. Žalobci byla přiznána pouze náhrada nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku z žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká